

§ 12. Качества-та на нравственный Законъ Божій.

а) Нравственный Законъ е вѣченъ и не ся ограничава съ никакво пространство; затова е необходимъ и неизмѣняемъ. Человѣци-тъ какво-то и да бы правили и предиримали противъ него, той си оста неразвалимъ и ще простира всякога надъ всички свои-тъ силж.

б) Той законъ е безусловенъ и пръвъ: той черпи свои-тъ силж не одругадъ, а отъ самага себе и трѣбъ да бжде исполняемъ за него одного. Той вѣчный Законъ не е нашъ разумъ или наша съвѣсть, нъ той е вѣчно-то правило, по-высоко отъ нашій разумъ и нашж-тъ съвѣсть, така чото всички ные еднакво подлѣжимъ нему; макаръ вые, като същества свободни, можемъ да му ся не повинуваме; а не можемъ да ся освободимъ отъ зависимость-тъ неговж, нъ за прѣнебрѣженіе-то него ные сме длѣжни да понесемъ наказаніе въ мѣченіе на съвѣсть-тъ. Дума Блаженный Августинъ: «никой не може да бжде по-високъ отъ законы-тъ на Всемогущаго Творца. Душа-та нѣма власть да не въздаде длѣжно-то Богу, зачто-то (тя) или ще въздаде чрѣзъ благоупотребленіе-то на това, кое-то е получила отъ Него, или ще въздаде чрѣзъ лишеніе-то отъ него, еъ кое-то не е некала добръ да ся воспользува (*De Lib. arb. L. III c. 15*)

§ 13. Обязанность-та на Нравственный законъ.

Нии всички сме обязаны да испъляваме нравственный законъ а) спорѣдъ че той е сама-та воля Божія, коя-то ся нарича вѣчна правда. Въ Ветхій Заветъ при установяваніе-то на законы-тъ, всякога ся говори така: *рече Господь, тако глаголетъ Господь*. И въ Новый Заветъ воля-та на Небеснаго Отца ся представлява за *волювѣнъ законъ* (Мат. 7. 21 и слѣд. Иоан. 4. 34; 6. 29; Рим. 12. 2; Еф. 5. 17; Кол. 1. 9; Евр. 10. 7; 13. 21). Блаженный Августинъ говори: «Вѣчный-тъ законъ е Божественный разумъ или Божественна-та воля, коя-то повелѣва да съхраняваме естественный порядокъ и запрещава да го нарушаваме» (*Lib. contr. Faust. c. 27*). Спорѣдъ това така е задлѣжителна сила-та на закона, както е задлѣжителна и сила-та на воліж-тъ Божіиж; ные сме обязаны да правимъ това, кое-то Богъ иска, и още че Той иска. А противно какво-то и да бы направили, то е противленіе: *зачто-то* (по думы-тъ на Св. Павла) *воли Его* (Божіей) *кто противитися можетъ?* — Същій Апостолъ затваря уста-та съ отговора си: *тъмже убо, о человеце, ты кто еси противъ отъщцавай Богови? Еда речетъ зданіе создавшему е, почто сотворилъ мя еси тако? Или не имать власти скудльникъ на брѣніе отъ тогожде смѣненія сотворити овъ убо соудъ въ честь, овъ же не въ честь* (Рим. 9. 19—21). Воля-та Божія, всякога блага-та, угодна-та и свѣршенна-та, не само гдѣто не стеснява кръга на нашж-тъ свободж, нъ напротивъ го разширява, зачто-то *широка заповѣдь Господня злы* (Ис. 118. 96).

И б) че испълненіе-то на воліж-тъ Божіиж е високо и уважаемо. Безирѣдѣлно-то величіе Божіе е по-высоко отъ всичко, безконечна-та благодѣнь Божія е по оцѣняема отъ всячко. А всички други утѣшенія и радости исчезувать (и губать ся), както капка-та въ море-то, прѣдъ мысль-тъ за Бога. Както говори Псалмопѣвецъ: *что*